

Revista periòdica
N. 55 • Primavera de 2011

<http://www.pangea.org/epueblos>
entrepobles
cooperació poble a poble

**Campanya d'incorporació de
socs i sòcies a entrepobles**

**El Moviment 15-M
Aigua de maig:
més enllà de la «indignació»**

**La Cuerda:
aportant a la transformació
social des de propostes feministes**

**Davant de la crisi de les polítiques
de cooperació. 'És l'hora de la
veritable solidaritat'**

ASOCIACIÓ

Campanya d'incorporació de socis i sòcies a entrepobles

S U M A R I

Campanya d'incorporació de socis i sòcies a Entrepobles 2

El Moviment 15-M
Aigua de maig: més enllà de la «indignació» 3

Davant de la crisi de les polítiques de cooperació 'És l'hora de la veritable solidaritat' 4-6

La Cuerda: aportant a la transformació social des de propostes feministes 7-8

Exportació de recursos naturals, una altra vegada 9

Colonialismes del segle XXI
Negocis extractius i defensa del territori a Amèrica Llatina 10-11

Crisi alimentària: especular amb la fam 12-13

XXIII Assemblea general d'Entrepobles 14

EDITA

Entrepobles

Associació declarada d'utilitat pública UP-78093-SD

MAQUETACIÓ I IMPRESSIÓ
Fundació Tam-Tam

DIPÒSIT LEGAL
B-21094-89

Entrepobles no s'identifica necessàriament amb les opinions expressades en aquest butlletí

Foto de coberta:
Entrepobles Valladolid

Benvolguda amiga i sòcia, benvolgut amic i soci:

volem animar-te a donar-nos un cop de mà en la campanya que estem llançant per sumar noves sòcies i nous socis a Entrepobles.

Ens mantenim en una mitjana de 1.600 persones associades i necessitem augmentar aquesta base social de suport a l'organització, per ampliar i assegurar en el futur la nostra capacitat i autonomia econòmiques actuals. Aquest nombre de persones associades ens permet garantir en aquests moments una quantitat de fons propis propera al 40% de les nostres despeses de gestió i administració.

Al mateix temps, Entrepobles disposa d'una xarxa d'organitzacions territorials de base, formades per sòcies i socis que col·laboren organitzant activitats de solidaritat i participant en diferents xarxes i campanyes, en definitiva, garantint la nostra intervenció social i la nostra aportació als moviments socials. Aquest activisme social és tant o més important que el suport econòmic.

Al nostre web www.pangea.org/epueblos pots trobar-hi tota la informació que desitgis sobre Entrepobles: les nostres memòries d'activitats i projectes, la nostra tasca d'incidència social i política a través de les centenars d'activitats que duem a terme anualment, en companyia i amb la col·laboració d'un ampli ventall d'organitzacions, xarxes i moviments socials del nostre entorn i dels països en què tenim activitat.

Aviat complirem 25 anys, des que el 1988 va néixer Entrepobles, i volem arribar a aquest aniversari amb més capacitat i força per fer front als desafiaments i reptes de la conjuntura actual.

La crisi social, econòmica, energètica, ecològica i ètica del nostre món exigeix més que mai la nostra implicació crítica i activa. Ens diuen que l'únic món possible és aquest en què tot es posa al servei d'una minoria que segueix acumulant cada vegada més riqueses i consum. Més aviat pensem el contrari: aquest món és el que ens porta a una situació cada vegada més crítica. Al mateix temps, però, a tots els continents milers de persones i col·lectius construeixen alternatives de futur per a la humanitat. Cada persona pot atrevir-se a pensar en un altre món i actuar amb compromís solidari i col·lectiu. Entrepobles vol formar part d'aquest procés, per això necessitem la teva participació.

Entrepobles depèn de tu

A Entrepobles hi caben totes aquelles persones que comparteixin els nostres objectius i vulguin formar part d'un projecte associatiu ple d'esperances. La nostra actitud crítica davant dels poders polítics i econòmics fa imprescindible el suport econòmic del major nombre possible de persones, que ens permeti mantenir amb coherència i independència les nostres diferents línies de treball.

Si ja formes part d'Entrepobles et demanem que difonguis aquesta iniciativa entre familiars i amistats i, si encara no en formes part, et demanem que et sumis ara a la nostra base social i, si tens temps i et ve de gust, que col·laboris amb Entrepobles en les nostres activitats i iniciatives. La participació que et proposem és oberta i directa a través de les organitzacions territorials locals. L'activisme voluntari és una part fonamental d'Entrepobles i és un dels valors que ens donen força, coherència i independència. ■

**AJUDA'NS A INCORPORAR
NOVES SÒCIES I NOUS SOCIS
A ENTREPOBLES**

ASSOCIA-T'HI I COL-LABORA

**NECESSITEM EL TEU AJUT
PER CRÉIXER I CONTINUAR
GARANTINT LA NOSTRA ACCIÓ
SOLIDÀRIA AMB AUTONOMIA
I INDEPENDÈNCIA.**

Butlletí de subscripció en la contraportada

15 M

El Moviment 15-M Aigua de maig: més enllà de la «indignació»

Redacció – Entrepobles

Per valorar en la seva justa mesura al Moviment 15-M caldrà tenir una perspectiva temporal més àmplia que la que ens permet aquest moment en el qual, quan escrivim aquestes línies, les acampades estan decidint a totes les ciutats sobre la seva continuïtat.

Espontaneïsmes, «liquiditat», falta de perspectiva, ambigüïtat, ingenuïtat..., aquests i altres adjectius similars s'han abocat durant aquests dies, ja no des de les estructures polítiques del «sistema», sinó des d'alguns mitjans d'organitzacions i moviments «anti-sistema» preexistents. És probable que no els falti part de raó. I, tanmateix, ens calia aquesta «aigua de maig».

Cal reconèixer que a les organitzacions, entitats i moviments socials crítics que treballem des de fa anys i des de diferents àmbits, el Moviment 15-M ens ha enxampat per sorpresa. La combinació entre aquests moviments espontanis, directes, amb la perspectiva i l'experiència acumulada de treball del que ha vingut existint com a acció crítica és un dels principals reptes que ens imposa, no ja només el Moviment 15-M, sinó el temps que ens ha tocat viure.

Des que la fondària de l'actual crisi econòmica i social es va fer fent evident, fa ja més de dos anys, la major part de la nostra societat ha reaccionat (o millor dit, ha deixat de reaccionar) amb atordiment, por, desconcert, pessimisme i impotència.

Tant els mitjans de comunicació, com la immensa majoria de la classe política s'han encarregat d'abundar en la idea que les nostres vides, les nostres ocupacions i els nostres drets depenen solament que les grans multinacionals i els gegants financers segueixin acumulant beneficis. Que no hi ha res més a fer, sinó deixar-se acomiadar, retallar drets i somnis, i, en tot cas, pagar la nostra por i frustració covardament amb els col·lectius més febles de la nostra societat: aquells als quals assenyallem com a «immigrants». Les urnes del 22 de maig són un fidel reflex de tot això.

Així és que, en aquest context, arribi fins a on arribi, benvingut sigui el Moviment 15-M com a primer esclat d'indignació i de dignitat social. Aquest moviment ha rescatat la idea que des de la societat civil es pot fer una mica més que assistir atònites a l'espectacle de la corrupció, la poca vergonya, l'abús i la prepotència dels grans poders econòmics, polítics i mediàtics.

Més enllà de l'eufòria del moment cal reconèixer que la «crítica de la crisi» que ha posat en l'agenda el Moviment 15-M està lluny encara d'impactar en sectors amplis i decisius de la població, però per primera vegada en molts anys ha despertat una gran ona d'empatia social. Per això, encara en el cas que el Moviment 15-M no arribés molt lluny, sempre restarà, com a mínim, com l'inici d'altres episodis que de ben segur li hauran de seguir. Per que això va per a llarg... ■

*Arribi fins
a on arribi,
benvingut sigui
el Moviment
15-M com a
primer esclat
d'indignació
i de dignitat
social*

COOPERACIÓ

Davant de la crisi de les polítiques de cooperació. 'És l'hora de la veritable solidaritat'

Àlex Guillamón – Entrepueblos

*En més de
40 anys ha
estat incapaç
ni tan sols
d'acostar-se
a aquest
compromís
simbòlic que
representa
el 0,7%*

«Fa exactament 41 anys que, fruit de la pressió tant dels països que aleshores s'anomenaven del Tercer Món com d'organitzacions solidàries dels països «desenvolupats», l'Assemblea General de les Nacions Unides aprovava la famosa Resolució 2626 (XXV) de 1970, en la qual tots els governs es van comprometre, «individual i col·lectivament, a seguir polítiques destinades a crear un ordre econòmic i social mundial més just i racional, en el qual la igualtat d'oportunitats sigui una prerrogativa tant de les nacions com dels individus que componen una nació [...]».

«Tot país econòmicament desenvolupat s'esforçarà per efectuar cada any a partir de 1972 una transferència de recursos financers als països en desenvolupament igual almenys, en pagaments efectius nets, a l'1% del seu producte nacional brut¹ a preus de mercat. Els països desenvolupats que no puguin arribar-hi el 1972 s'esforçaran per aconseguir aquest objectiu el 1975, al més tard [...]».

Cada país desenvolupat augmentarà progressivament l'ajut oficial als països en desenvolupament, farà tots els esforços possibles per arribar a una suma neta d'almenys el 0,7% del seu producte nacional brut a preus de mercat, cap al final del decenni.

(Per si algú es confon, es referia al decenni dels setanta del segle xx)

La Resolució partia, entre altres consideracions, del reconeixement que

[...] Mentre una part del món viu amb gran comoditat i fins i tot amb abundància, la gran majoria de persones viu en una pobresa abjecta i, de fet, la disparitat continua augmentant. [...].

Com ja avançava la mateixa resolució, des d'aquell any 1970, les diferències entre el món més ric i el més pobre no han deixat de créixer (excepte en països emergents com la Xina o l'Índia). Si aquest càlcul del 0,7% ja era insuficient en aquella època, en aquests moments, és una xifra merament

simbòlica, a la qual s'haurien d'afegir una bateria de modificacions substancials del sistema econòmic i social global, si es vol aconseguir una humanitat digna d'aquest nom.

Tot i això, en l'actual context de crisi, convé no perdre de vista la referència de la Resolució de 1970 i el seu sentit inicial a l'hora de jutjar la facilitat amb la qual els nostres governants i «creadors d'opinió pública» fan tot el possible desentendre's d'aquests compromisos tot just començar, amb la mateixa facilitat amb la qual volen desentendre's dels drets econòmics i socials de la ciutadania del nostre país.

Convé considerar també aquesta referència per veure en perspectiva la tossuda garreperia d'un sistema econòmic tan insaciable de beneficis com impermeable a la justícia social. En més de 40 anys ha estat incapaç ni tan sols d'acostar-se a aquest compromís simbòlic que representa el 0,7% davant de fets com, per exemple, que, al costat de la crisi de les hipoteques, actualment hem arribat a la xifra de més de 1.020 milions de persones desnodrides i que quantitats semblants de persones que estan sofrint malalties perfectament curables.

Al nostre país no va ser fins a principis dels anys noranta que la reivindicació del «0,7% i més», és a dir, una part de les mesures que caldria prendre per obrir un procés real de resolució dels desequilibris entre Nord i Sud, es va convertir en un re-

1. Vaga dir que aquesta Resolució no qüestionava les arrels del sistema econòmic que havia conduït a aquesta situació. I el mateix concepte de Producte Nacional Brut (o de PIB) no és aliè a aquestes causes, tal com s'ha denunciat molt encertadament des de l'economia feminista o des de l'economia ecològica.

clam popular. El punt culminant d'aquesta reivindicació van ser les mobilitzacions i acampades de l'any 1994.

Segons la definició d'aleshores de la Plataforma 0,7%, per exemple:

El compliment de la resolució de l'ONU (1970) de destinar el 0,7% del PIB al desenvolupament humà sostenible dels països empobrits, tot i que entenem que només és un primer pas, no és una concessió dels països rics, sinó una restitució, insuficient, èticament obligada, perquè és un dret bàsic de tots els pobles de la Terra.

La deriva de les polítiques públiques de cooperació

A partir de la definició de les polítiques públiques de cooperació i fins avui dia, no hi ha hagut cap govern central, autonòmic o local que no hagi proclamat plans concrets per aconseguir aquest compromís. Però molt pocs l'han complert.

L'actual Govern d'Espanya va anunciar en la presa de possessió i va mantenir fins fa menys d'un any (ja en plena crisi) que el seu compromís amb la cooperació internacional era una qüestió de principis, un «senyal d'identitat» del Govern. Alguna cosa semblant es va proclamar sobre l'aprofundiment dels drets socials al nostre país. Però ja hem vist on han quedat aquests «principis»: quan les agències qualificadores de deute van fer el primer moviment, es van enfonsar...

El manifest «Les persones primer» de la Coordinadora estatal d'ONGD davant les retallades va ser bastant clar sobre aquest tema:

Encara que des de l'Executiu s'ha ressaltat en els últims dies que l'AOD (ajuda oficial al desenvolupament) espanyola ha augmentat des del 2001, la veritat és que aquests pressupostos suposen el descens més important que l'AOD espanyola ha experimentat, amb una baixada d'onze punts respecte al 2010.

Tan sols un 1% dels 18 bilions invertits a sostenir a la banca i a les grans empreses seria suficient per aconseguir les fites d'eradicació de la pobresa. I no obstant això, els nostres polítics han optat per la via més fàcil, retallar la despesa social i l'ajut al desenvolupament.

No és gaire més encoratjadora la dinàmica seguida per la cooperació descentra-

litzada. Des de la carpetada fulminant dels pressupostos de cooperació en administracions significatives com la Comunitat de Múrcia o l'Ajuntament de Madrid, fins a les dràstiques retallades anunciades aquest any a Catalunya (que deixarien l'AOD en mínims), la tendència reflecteix la superficialitat de tot allò solemnement proclamat, planificat, legislat i pressupostat en les dues últimes dècades, és a dir, la superficialitat del compromís de la nostra classe política amb la justícia global.

I no és casualitat que la fragilitat de les polítiques públiques de cooperació sigui paral·lela a la fragilitat de la defensa del nostre estat del benestar, és a dir, de la justícia distributiva al nostre país. És en els temps difícils que s'expressen les prioritats reals de les polítiques, i ja s'està veient en què consisteixen en tot el nostre entorn.

A més, en el context actual, una de les prioritats comunes de totes les administracions públiques és l'augment de la capacitat exportadora de la nostra economia, és a dir, de la internacionalització de nostres empreses. És per això que una altra de les noves tendències en les polítiques de cooperació en aquests temps de crisi és que els pocs pressupostos que van quedant s'orientin d'una manera creixent a donar suport a les empreses amb projecció internacional. És a dir, que, com passa a la resta de les polítiques públiques, es tendeix a una progressiva privatització de la cooperació internacional, la qual cosa la converteix en bona part en inversió per a l'empresa privada, en uns casos, i en privatitza la gestió en altres.

En el millor dels casos, aquest procés de privatització es produeix dins d'uns marges i unes normes més o menys «convencionals» poc transparents i que acaben prioritzant sempre els interessos econòmics per sobre de criteris de sostenibilitat, mediambientals i socials. Però en altres, s'acaba directament alimentant la «creativitat» de la corrupció «pública i privada» a la qual ja ens hem acostumat (sigui directament a través d'empreses privades o encobertes a través de fundacions). I, per desgràcia, no és una previsió de futur, atès que ja n'hem conegut notables exemples.

Avui més que mai la solidaritat activa

Els sectors neoliberals més retrògrads, tant de la política, com de l'economia, com dels mitjans de comunicació han aconseguit instal·lar en bona part de l'opinió públi-

*És en els temps
difícils que
s'expressen
les prioritats
reals de les
polítiques, i ja
s'està veient en
què consisteixen
en tot el nostre
entorn*

*Es tendeix a
una progressiva
privatització de
la cooperació
internacional,
la qual cosa la
converteix en
bona part en
inversió per
a l'empresa
privada, en
uns casos, i en
privatitza la
gestió en altres*

*Hi ha un
altre tipus de
«cooperació
internacional»,*

*molt més
onerosa per als
pressupostos de
l'Estat,
que aquests
sectors no
qüestionen mai:
les intervencions
militars*

*Però el que
sí està a l'abast
de tothom
i encara és més
important és
l'activisme
organitzat, la
participació
associativa
en el treball
d'intervenció
social*

CONGDE

ca la vella idea que cal optar entre atendre les víctimes de la crisi en el nostre entorn o mantenir els compromisos amb la cooperació internacional. Però, per casualitat, s'ha vist que són precisament aquests mateixos sectors el més partidaris de les retallades socials. I també per casualitat hi ha, per exemple, un altre tipus de «cooperació internacional», molt més onerosa per als pressupostos de l'Estat, que aquests sectors no qüestionen mai: les intervencions militars. I són aquests mateixos sectors els que més tossudament s'oposen a la instauració d'una taxa a les transaccions internacionals especulatives, que formen part de l'origen de la crisi econòmica.

Al contrari del que afirmen aquests discursos, la crisi global i sistèmica a la qual ens enfrontem requereix cada vegada més la solidaritat i la cooperació internacional. Entrem en una època en la qual augmentarà la vulnerabilitat social, econòmica i ambiental en tot el planeta. Aquesta vulnerabilitat, en diferents graus, implicarà tant els països empobrits, com els anomenats «desenvolupats». Les crisis alimentàries, el canvi climàtic, la fi de l'energia barata, el «segrest» de l'economia real en mans de l'especulació financera, l'escassetat de diversos recursos naturals vitals, l'acaparament de terres i els conflictes pel territori són problemes globals, tant perquè les seves causes i efectes tenen un abast planetari com perquè estan totalment interrelacionats entre si.

No hi ha una solució nacional o regional a cap d'aquests problemes. Per això es requereix tot el contrari a la societat miop, temerosa i refugiada a la seva closca, que intenten construir els qui volen continuar indefinidament el creixement d'aquesta «economia de casino».

Però, particularment des dels anys vuitanta, també ha existit una consciència solidà-

ria i internacionalista en sectors importants de la nostra societat. Aquesta consciència va néixer sense el suport de polítiques públiques. Més aviat va ser la mobilització d'aquesta consciència la que va promoure les incipients polítiques que s'han desenvolupat en les dues últimes dècades. I aquesta consciència ha de seguir existint i mobilitzant-se més que mai en aquest context crític, amb més o menys suport públic, o fins i tot sense. D'això depèn no solament que es mantingui viva la solidaritat internacional, sinó també el tipus de societat que volem construir al nostre país davant de la crisi.

Per això, Entrepobles, i la resta de moviments que segueixen apostant per una cooperació solidària en la nostra societat, realment «poble a poble», necessitem cada vegada més el vostre suport actiu.

Tant les retallades pressupostàries com el creixent control polític de la cooperació faran necessari comptar encara més que en el passat amb fonts de finançament independents, que permetin continuar la solidaritat (el suport mutu) amb comunitats i organitzacions socials, feministes, ecologistes, indígenes, etc. que en altres parts del món estan lluitant per la seva supervivència i els seus drets, **que són la nostra supervivència i els nostres drets.**

El suport econòmic de col·lectius i persones serà més important que mai, encara que som conscients que en aquests temps difícils no estarà a l'abast de tothom en la mateixa mesura. Però el que sí està a l'abast de tothom i encara és més important és l'activisme organitzat, la participació associativa en el treball d'intervenció social, en la construcció de consciència i moviment solidari, en la generació de propostes alternatives, tant en l'esfera local com en la global.

I ens referim a això quan diem que «És l'hora de la veritable solidaritat». ■

La Cuerda: aportant a la transformació social des de propostes feministes

Paula Irene del Cid Vargas i María Dolores Marroquín - La Cuerda

El projecte «Aportant a la transformació social des de propostes feministes» s'emmarca en una estratègia d'enfortiment del moviment feminista a Guatemala. Per a això, La Cuerda desenvolupa dues línies de treball estratègiques, per una banda, el treball d'articulació política, i per l'altra, la producció editorial.

Andrea Carrillo, 'La Cuerda'

'La Cuerda', redacció

En el primer component, la metodologia és la realització de cercles d'estudi amb feministes de diverses organitzacions de dones y feministes de varies regions del país, que a més de nodrir, distribueixen la revista La Cuerda com un dels materials que possibiliten l'articulació feminista al país.

L'associació La Cuerda desenvolupa dues línies de treball estratègiques, d'una banda, la producció editorial i, de l'altra, el treball d'articulació política.

La producció editorial, a més de la realització d'articles en diversos mitjans i investigacions, consisteix principalment en una publicació del diari La Cuerda, que produïm 11 vegades l'any amb una tirada de 20.000 exemplars, acció que duem a terme des de fa 13 anys ininterrompudament. Es difon en tots els departaments del país a través de més de 150 organitzacions socials, de les quals més de 50 són exclusivament de dones; també es difon en centres alternatius, instituts i universitats.

Al contrari del que es planteja als mitjans de comunicació, les nostres publicacions es fan des d'una postura que no pretén ser neutral, té una intencionalitat: visibilitzar els mecanismes que promouen i reproduïen les opressions, les discriminacions vers les persones i particularment vers les dones; en aquest sentit procurem donar a conèixer injustícies, proposant l'exercici de les llibertats a les persones que ens llegeixen. També donem a conèixer les accions del moviment de dones i de les feministes contribuint a difondre les seves propostes i resistències. Als articles ens interessa adonar-nos dels mecanismes de subordinació, recorrent a les categories analítiques que els diferents feminismes han construït per anomenar les realitats, amb la qual cosa contribuïm a historitzar i desnaturalitzar les opressions.

L'articulació política la identifiquem com una aportació a la construcció de força política de dones conscients de la mane-

També donem a conèixer les accions del moviment de dones i de les feministes contribuint a difondre les seves propostes i resistències

Revista La Cuerda

Concebem la publicació feminista La Cuerda com un mitjà de caràcter massiu i enfocament alternatiu que transmet informació, opinions i sabers

ra com opera el sistema patriarcal capitalista, amb la finalitat de dur a terme de manera coordinada accions que puguin anar debilitant el simbolisme que estableix el marc per a la concreció de l'exclusió i la subordinació.

Per això, impulsem processos de reflexió política amb l'objectiu de fer més complexa la interpretació de la realitat. Això ho fem des de la promoció d'espais de reflexió quotidians com els cercles d'estudi, o el debat esporàdic amb diversos actors d'organitzacions

socials; la concertació d'espais de debat polític per a la construcció del projecte polític feminista i la creació del pensament propi que sustenti la nostra acció política, i finalment la realització de fòrums o trobades àmplies per a la difusió de la informació acumulada i el polidiscurs amb diverses actores i actors.

La nostra proposta també està dirigida a organitzacions del moviment ampli de dones o a noves organitzacions amb les quals construïm sinergia des de la interpretació i propostes feministes; també a organitzacions del moviment social que desitgin compartir les seves perspectives de país i que tinguin la voluntat de conèixer les nostres, i a altres feministes que es trobin en la sintonia de la coordinació i la cooperació en el sentit de la mirada a llarg termini.

Nosaltres parlem d'una retroalimentació de dues vies: la relació amb les dones ens permet conèixer els seus interessos, necessitats i propostes i, al mateix temps, la publicació permet a les dones veure-s'hi reflectides i conèixer el que altres dones fan, alhora que es difonen coneixements sobre el feminisme.

Concebem la publicació feminista La Cuerda com un mitjà de caràcter massiu i

enfocament alternatiu que transmet informació, opinions i sabers, així com un espai de reflexió crítica a favor de la construcció d'un model civilitzatori que no se sustenti en l'acumulació, el domini i la violència com a forma de relació social, econòmica i política.

En aquest sentit, en termes editorials, considerem prioritari reflexionar sobre la sexualitat humana i de les dones, la història de lluites i resistències, la interpretació de l'economia, el sistema polític i les institucions socials constituïdes per recrear i reproduir el sistema.

En la construcció de l'agenda política, hem definit juntament amb altres feministes tres grans eixos d'acumulació de propostes: organització social i política, que inclou la relació entre l'Estat, el model econòmic i les institucions responsables de la cura de la vida, des de la infantesa fins a la vellesa; la cultura i allò simbòlic, com el conjunt de codis, símbols i elements que determinen l'imaginari col·lectiu i individual de les relacions de poder vigents en termes genèrics, ètnics, geopolítics, econòmics, entre altres, i finalment la plena participació que conté la relació entre l'autonomia individual i la col·lectiva, la dels pobles i la responsabilitat personal i institucional en el benestar de les societats i la naturalesa.

Per això, considerem que, difonent mirades feministes sobre la situació de les dones i la realitat del país i del planeta es contribueix a visibilitzar les dones com a subjectes de drets, com actores de la transformació de la realitat social, política i ambiental del país i, d'alguna manera, a modificar estereotips sobre les relacions entre els éssers humans i la natura.

Cofinançament del Govern Balear: 97.826,40 euros. ■

DIFUSIÓ DE LA CUERDA	
Destinatàries	Quantitat
Total de centres de distribució	233
Nombre d'organitzacions socials	151
Nombre d'organitzacions de dones	38 a la regió metropolitana, 47 a la resta del país. Total 85
Zones geogràfiques de distribució	129 municipis als 22 departaments de Guatemala
Nombre d'exemplars	11 publicacions anuals, 20.000 exemplars per publicació

Exportació de recursos naturals, una altra vegada

Eduardo Gudynas¹

El comerç exterior d'Amèrica del Sud no solament no ha aconseguit trencar la dependència de l'exportació de matèries primeres, és a dir, de recursos naturals, sinó que l'ha accentuat, la qual ha estat encoratjada per factors com la crisi economicofinancera, els alts preus de les *commodities* (productes bàsics), i l'insaciable afany importador d'Àsia.

L'anuari estadístic de la CEPAL (Comissió Econòmica per a l'Amèrica Llatina), presentat setmanes enrere a Santiago de Xile, mostra aquesta tendència amb indicadors sistematitzats l'any 2009. A la Comunitat Andina, el percentatge de productes primaris en el total d'exportacions va tornar a augmentar (del 81% el 2008 va pujar al 82,3% el 2009), i al Mercosur el salt va ser més gran (del 59,8 al 63,1%).

Els països andins registren la major «primarització» de les seves exportacions, d'aproximadament el 90% (són els casos de Bolívia, Perú, Equador i Xile, i segurament també Veneçuela, encara que per a aquest país no hi ha dades sistematitzades). Les dades preliminars per al 2010 concorden amb aquest quadre. A més, la tendència és l'aprofundiment d'aquesta dependència. Per exemple, a Bolívia, els últims cinc anys, la participació de béns primaris va passar del 89,4% el 2005, a gairebé el 93% actual. O sigui, que tan amb un govern progressista, com el d'Evo Morales, com amb un de conservador, com el d'Alan García, els darrers anys, la primarització ha augmentat.

Però passa el mateix al Brasil, un país que es presenta com un èxit econòmic, però que en realitat amaga diverses contradiccions que els analistes internacionals no s'aturen a assenyalar. Per exemple, durant les dues presidències consecutives de Lula da Silva, la participació dels béns primaris en les exportacions va passar del 48,5% el 2003 al 60,9% el 2009. La idea d'un Brasil industrialitzat s'ha d'agafar amb pinces, ja que aquest Govern segueix augmentant les exportacions de recursos naturals. Per tant, caldria considerar amb cura si l'estratègia econòmica i productiva de Lula és realment un exemple que cal imitar.

També s'han conegut dades per a l'Uruguai, i la situació és essencialment la mateixa: la primarització augmenta, i el país es desindustrialitza.

Les temptacions per seguir aquesta estratègia de primarització són enormes. La demanda internacional és forta (especialment des d'Àsia), els preus són atractius (el 2010 van augmentar un 28% respecte al 2009 pel que fa als agroaliments, un 30% pel que fa als minerals, segons la UNCTAD –Conferència de les Nacions Unides sobre Comerç i Desenvolupament–, i el preu del petroli segueix augmentant). Per si fos poc, en diversos països, aquests sectors permeten captar ingressos fiscals sucosos.

Però, mitjançant aquesta estratègia, l'objectiu del desenvolupament nacional com a «desenvolupament endogen» es perd; l'autonomia davant dels mercats globals s'esvaeix. Les indústries nacionals no es recuperen; en diversos casos es redueixen. Mentre que en el passat, en diversos països l'esquerra acusava la dreta d'afavorir les importacions de béns de consum d'Estats Units o Europa, en l'actualitat, unes quantes esquerres governants s'entretenen fent importacions d'Àsia. Per poder comprar automòbils o electrodomèstics, cada vegada exporten més minerals o més soja. Estan canviant les destinacions del comerç internacional, però l'asimetria entre la venda de béns primaris i la compra de manufactures, es manté.

A través d'aquest estil de desenvolupament, l'ocupació generada és insuficient, la productivitat és suplantada per majors volums exportats, i la pressió sobre els recursos naturals augmenta i, a causa d'això, els conflictes socials. Ingènuament s'espera que la pobresa es redueixi com a conseqüència de les exportacions. Encara que abans se celebressin els avantatges de la globalització i avui es posin en dubte, esperar que les exportacions de matèries primeres resolguin tots els nostres problemes és ingenu i no té fonament. Continua sent necessari generar estratègies de desenvolupament endògenes i autònomes. ■

Els països andins registren la major «primarització» de les seves exportacions, d'aproximadament el 90%

Estan canviant les destinacions del comerç internacional, però l'asimetria entre la venda de béns primaris i la compra de manufactures, es manté

1. Eduardo Gudynas és investigador principal a CLAES (Centre Llatí Americà d'Ecologia Social). El títol original de l'article és «Bon Viure: un necessari relleu».

NOVA PUBLICACIÓ D'ENTREPOBLES

'Colonialismes del segle XXI. Negocis extractius i defensa del territori a amèrica llatina'

Redacció – Entrepobles

En un context de crisi global econòmica, energètica, alimentària, etc., el creixement il·limitat de les demandes de tota classe de matèries primeres està provocant una pressió també creixent per part d'empreses transnacionals, institucions financeres internacionals i governs sobre una gran part del territori i els béns naturals a tot el continent.¹

Però la globalització no deixa molt marge de maniobra, de manera que el «neo-extractivisme» sembla imposar-se en tots costats com a única forma d'obtenir les divises necessàries per finançar una mínima política social

La demanda és insaciable: energètica (petroli, gas, grans repeses hidroelèctriques, plantacions d'agrocombustibles), minerals (tant per a la indústria, com per a l'especulació), fustes (tala de boscos primaris, plantacions de pins o eucaliptus), alimentació (grans extensions de monocreus, acaparament estratègic de terres), aigua i biodiversitat (patents, venda de serveis ambientals, «mecanismes de desenvolupament net»), així com els megaprojectes d'infraestructures que donin suport a la logística i el transport d'aquesta immensa operació de despulla sense mesura, que ve a culminar una obra de més de 500 anys de saqueig.

En el nostre treball d'acompanyament a comunitats indígenes i camperoles que vénen construint durant dècades projectes col·lectius de subsistència i autogestió amb equitat social, enmig de condicions adverses, hem pogut testificar aquest creixent fenomen de «assalt» al territori. Els mapes de concessions, lots, prospeccions, «pols de desenvolupament», etc. de tot tipus, taquen tot el continent. Aquests mapes solcats gairebé sempre per línies geomètriques que acaparen cada vegada més àrees en tots els països, no reflecteixen la realitat dels «efectes col·laterals» de la despulla: les comunitats i els béns naturals insubstituïbles que la majoria de les vegades viuen en elles.

En els darrers anys ens ha tocat conèixer i acompanyar noves estratègies de resistència i alternatives per part de comunitats tant de Centreamèrica, com de l'àrea andina. A partir de l'exemple de Tambogrande (Piura, Perú) les consultes populars s'han estès per tot arreu com a forma de reclamar

un dret reconegut internacionalment, però mai aplicat: el dret a la consulta prèvia i informada a les comunitats afectades, abans de l'aprovació de projectes que impliquin l'explotació dels béns naturals del seu territori.

També ens ha tocat recordar les èpoques dures de la repressió en els 80, amb el desplegament de tota una bateria de mesures legals i extra-legals per intimidar la resistència de les comunitats i de les organitzacions mediambientalistes: desenvolupament d'abusives lleis «antiterroristes» aplicades a mobilitzacions ciutadanes, creació de cossos privats de seguretat a partir, la major part de les vegades, de personal sortint de cossos repressius de les dictadures, desaparicions, amenaces, assetjament legal i un llarg etcètera, que va tenir la seva màxima expressió (de moment) en els successos de juny de 2009 a Bagua (Amazònia peruana).

Al mateix temps observem el creixent debat polític i social en tots els països sobre les polítiques de desenvolupament. A tota la regió han despuntat nous governs i règims constitucionals sorgits de les mobilitzacions socials contra dues dècades de neoliberalisme. Però la globalització no deixa molt marge de maniobra, de manera que el «neo-extractivisme» sembla imposar-se en tots costats com a única forma d'obtenir les divises necessàries per finançar una mínima política social. Com a molt, en la lletra d'alguns plans de desenvolupament s'albirava un horitzó indeterminat de superació del «model extractivista», sense que es deixin veure molts signes de la seva fonamentació en les polítiques actuals.

1. Encara que no només a Amèrica Llatina. Àfrica i Àsia estan avui veient fenòmens, com a mínim tan extensos i greus, de pressió pels territoris i l'extracció dels seus «recursos»

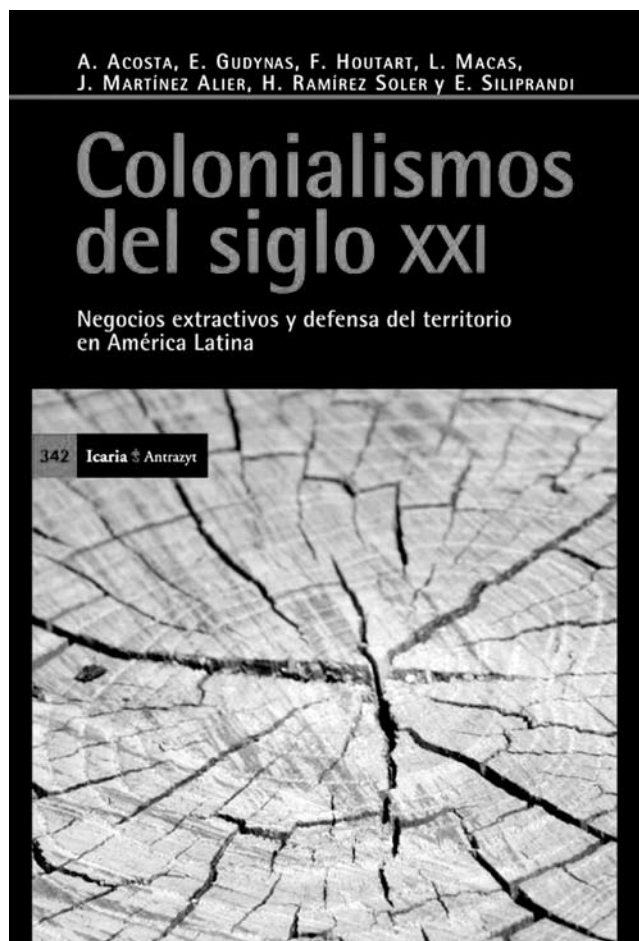

Però una característica fonamental d'aquest fenomen de el «neoextractivisme» és el seu caràcter global. El motor d'aquesta demanda insaciable d'extracció de recursos no és un altre que la necessitat de sostenir infinitament l'avidesa dels «mercats» de matèries primeres per a la realització de beneficis sobre la base del consum suposadament il·limitat. Als països de el «nord tradicional», així com als anomenats «països emergents» i a les elits consumidores del «Sud» la demanda de béns i serveis convertida en negoci lucratiu, no s'ha detingut, sinó tot el contrari, amb la crisi econòmica global. Existeix una carrera desenfrenada per l'acaparament de terres i recursos de tot tipus, l'escassetat dels quals no fa sinó augmentar-ne l'avidesa. No existeixen plans per al futur.

Els «mercats» ja han demostrat plenament estar fora de tot control polític i semblen fer seva la famosa frase de Lluís XV: «Després de mi el diluvi».

En conseqüència, per a una organització com Entrepobles, que aviat complirà 25 anys de cooperació solidària a diversos països d'Amèrica Llatina, combinat amb el treball de sensibilització, educació emancipadora i incidència social i política al nostre país, poques coses ens semblen més importants en el context actual que contribuir a estimular el debat social entorn de les conseqüències d'un model de «desenvolupament» que hem donat per bo, i fins i tot com l'únic possible, així com proposar formes alternatives d'organitzar la vida (economia, alimentació, transport, consum, cultura, relacions socials), que concordin amb els reptes que se'ns plantegen.

La publicació que et presentem ve, doncs, a ser una part d'aquest afany. Forma part d'una estratègia de comunicació, incidència social i potenciació de xarxes inter-

nacionals que, sota el nom de «Consum, recursos naturals i sobirania alimentària: una visió Sud-Nord», ha comptat amb el suport econòmic de l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional al Desenvolupament. I respon a un moviment més ampli en el qual Entrepobles participa, al costat d'altres organitzacions de cooperació i solidaritat internacional, i al costat d'organitzacions camperoles, ecologistes, feministes, etc. que en la nostra societat plantegen la necessitat de la responsabilitat social i ambiental, de l'equitat i de la fi de l'imperi de el «ànim de lucre» com a mesura de totes les coses.

En aquestes pàgines hem volgut seleccionar algunes veus que, tant des dels països d'Amèrica on cooperem, com des de la nostra societat, han destacat des de fa temps per alertar, denunciar, reflexionar i proposar altres pràctiques i altres polítiques. ■

*Existeix
una carrera
desenfrenada
per
l'acaparament
de terres
i recursos
de tot tipus,
l'escassetat
dels quals
no fa sinó
augmentar-ne
l'avidesa*

SOBIRANIA ALIMENTÀRIA

Crisi alimentària: especular amb la fam

Enrique Javier Díez Gutiérrez – Professor de la Universitat de Lleó

Entre 2010 y 2011, los precios de los alimentos han batido récords siete meses consecutivos. Esta ha sido una de las causas de las revueltas en Túnez, Egipto, Argelia o Jordania, ante una subida de un 25% respecto a los precios del año pasado.

Segons la FAO no hi ha hagut risc d'escassetat a la darrera dècada i les reserves existents per al 2011 garanteixen menjar fins i tot amb un dèficit 13 vegades superior a l'actual

Entre el 2010 i 2011, els preus dels aliments han batut rècords durant set mesos consecutius. Aquesta ha estat una de les causes de les revoltes a Tunísia, Egipte, Algèria o Jordània, davant d'una pujada d'un 25% respecte als preus de l'any passat. El mateix Parlament Europeu denuncia que els alts preus dels aliments estan abocant milions de persones a la fam i amenacen la seguretat alimentària mundial a llarg termini, no a causa de l'escassetat o d'una menor oferta d'aliments, sinó a causa d'una alça de preus provocats per l'especulació del seu valor en borsa. Mentrestant, el FMI (Fons Monetari Internacional) assegura que «el cost del menjar no disminuirà. El món potser haurà d'acostumar-se als aliments cars».

Segons diferents especialistes, el 2010 ha estat un any amb una de les millors collites de la història. Segons la FAO (Organit-

zació de les Nacions Unides per a l'Agricultura i l'Alimentació), no hi ha hagut risc d'escassetat a la darrera dècada i les reserves existents per al 2011 garanteixen menjar fins i tot amb un dèficit 13 vegades superior a l'actual. Tot i això, és sorprenent la inexistència aparentment entre la quantitat real de cereals i els preus de les matèries primeres bàsiques com el blat, el blat de moro o el sucre.

Les tres causes fonamentals d'aquest increment desmesurat dels preus cal buscar-les en el control que unes poques empreses tenen del comerç agrícola mundial, que imposen un preu, independentment del cost real de producció; l'especulació borsària amb aquestes matèries primeres, i l'extensió de la producció agrícola d'agrocombustibles.

Fuente: FAO, Guatemala

La primera causa té a veure amb el monopoli real d'empreses com Syngenta, Dupont o Cargill, que controlen més del 70% de l'oferta de cereal. Malgrat les proclames de llibertat de mercat, aquests grans grups són els que controlen el mercat. De fet, han anunciat beneficis multimilionaris durant el 2010 per la comercialització del gra.

La segona causa té a veure amb la inversió especulativa en matèries primeres, ja que genera molts beneficis i és un negoci molt segur, perquè la demanda augmenta. Des que s'especula en borsa amb matèries primeres bàsiques, com el blat o el sucre, els preus dels aliments s'han multiplicat de manera astronòmica, cosa que ha provocat una profunda crisi alimentària que, ja el 2008, va incrementar el nombre de persones que patien fam en 100 milions. Quan la bombolla immobiliària va esclatar als Estats Units i es va aprofundir la crisi financera, els especuladors van començar a invertir en aliments, empenyent-ne els preus a l'alça.

El relator especial de les Nacions Unides per al Dret a l'Alimentació denuncia que els fons d'alt risc, els fons de pensions i els bancs d'inversions –tots sense cap interès als mercats agrícoles– compren molt barates les matèries primeres (blat, blat de moro...) i esperen que el creixement de la demanda faci pujar els preus. Els estudis més fiables atribueixen fins a un 31% de l'escalada del preu del blat de moro al negoci especulatiu d'aquests que s'anomenen «inversors financers». Fan tot el possible perquè els seus fons aconseguixin el benefici més alt en el termini més curt. Entre les seves prioritats òbviament no figuren ni invertir en l'economia real ni evitar la fam.

A mitjan febrer de 2011, el Banc Mundial comunicava que, a causa de l'augment dels preus de l'alimentació, el nombre de persones que pateixen fam s'estava acostant als 1.000 milions, quan les darreres dades de la FAO el xifrava en 925. I un terç de la mortalitat infantil a tot el món s'atribueix a la malnutrició. A més, 44 milions de persones estan al llindar de l'extrema pobresa perquè les seves febles economies familiars s'han desestabilitzat per l'increment del cost dels aliments. Segons la FAO, el gener de 2011, per setè mes consecutiu, el preu dels aliments assolí un rècord històric en augmentar un 3,4% respecte al desembre

de 2010. El darrer semestre de 2010, l'alça acumulada ja arribava al 44%.

Juntament amb el control del mercat i l'especulació financera, trobem la tercera causa en l'ús de cereals com a agrocombustibles. L'augment del preu del petroli ha conduït a l'ús de combustibles alternatius, com els d'origen vegetal. Prop del 15% de la producció mundial de blat de moro s'utilitza per destil·lar etanol, que es barreja amb gasolina per als motors. Malgrat el dur debat sobre el seu impacte ambiental, la seva dubtosa contribució a la reducció d'emissions i l'agreujament de la crisi alimentària, la UE va aprovar un objectiu obligatori per aconseguir un 10% d'agrocombustibles en el transport el 2020. Omplir el dipòsit d'un automòbil mitjà amb aquest combustible requereix tanta quantitat de blat de moro com la que una persona africana consumeix en un any sencer.

Cada vegada es dediquen més terres a collites per a l'obtenció de biodièsel, per la qual cosa es redueixen les destinades a la producció d'aliments per a la població. Això ha fet disminuir la quantitat d'aliments disponibles, sobretot als països empobrits. Sembla que ningú s'atreveix a posar en evidència la barbaritat que representa que milions de tones de blat de moro es destinin a produir bioetanol (el 14% del blat de moro mundial). Perquè a causa de l'intocable visió neoliberal que impera, els aliments no han de servir per alimentar estómacs, sinó que són mercaderies que han de cotitzar al mercat per engrandir els guanys.

La crisi alimentària global només beneficia les multinacionals que han transformat els aliments en una mercaderia amb la qual es pot especular. Les terres, les llavors, l'aigua... s'estan convertint en propietat de multinacionals que posen un preu exorbitant a uns béns que fins fa molt poc eren públics. L'agricultura i els aliments com a elements bàsics desapareixen en favor de la visió mercantilista: el fi últim no és garantir menjar ni treball, sinó fer un bon negoci. Davant de la mercantilització de la vida, hem de reivindicar el dret dels pobles a la sobirania alimentària, a controlar la seva agricultura i la seva alimentació. No es pot especular amb allò que ens alimenta. ■

A mitjan febrer de 2011, el Banc Mundial comunicava que a causa de l'increment en els preus del menjar, el nombre de famolencs s'estava apropant als 1000 milions

Cada vegada es dediquen més terres a collites per a l'obtenció de biodièsel, per la qual cosa es redueixen les destinades a la producció d'aliments per a la població

ASOCIACIÓN

XXIII Asamblea general d'Entrepobles

Mercedes Lois – Entrepobles Madrid

Els passats dies 2 i 3 d'abril es va celebrar la XXIII Assemblea General d'Entrepobles, que aquest any ens va portar a Albacete. Com cada any, aquesta convocatòria ens serveix per reflexionar i compartir opinions sobre els temes que durant l'any ens han ocupat i preocupat a totes les persones que duem a terme les nostres activitats en les diferents organitzacions territorials d'Entrepobles.

Francisco Bohorquez

Després de molts anys «donant la cara» per Entrepobles, Manuel Espinilla donava el relleu a la companya de l'organització territorial d'Alacant Carme Sala

Com és habitual a les nostres assemblees, hi ha una part més institucional, amb el balanç d'activitats (que aquest any es va completar amb exposicions breus d'algunes «bones pràctiques» de diverses organitzacions territorials), l'informe de finances i el pressupost per a l'any 2011.

Després vam passar a una de les dues taules de reflexió. Aquesta vegada el primer tema va ser l'anàlisi sobre conflictes ambientals, en els seus dos vessants, un de més teòric i un de més pràctic. Les aportacions de Pablo Villegas, investigador de l'Àrea de Recursos Naturals del CEDIB (Centre de Documentació i Informació de Bolívia, www.cedib.org), amb el títol

«Conflictes ambientals i polítiques de desenvolupament a Amèrica Llatina», ens va facilitar una visió des del sud d'aquesta situació tan complicada i canviant. La part més pràctica la van presentar des de l'Àrea de Projectes d'Entrepobles, que ens van fer un repàs molt interessant amb suport audiovisual de diversos dels projectes que estem duent a terme a l'Amèrica central i a l'àrea andina, per ajudar-nos a conèixer millor la realitat en la qual Entrepobles col·labora amb diverses organitzacions locals.

Ja a la tarda, primer va haver-hi una representació teatral a càrrec de la gent del País Valencià, que ens van escenificar, amb

el seu bon humor de sempre, els tràngols que han passat tot l'any 2010 per culpa d'«algú» que es va apropiari del nostre nom i el va tractar d'embarrar.

A continuació vam gaudir de la presència d'Alicia Puleo, catedràtica d'Estudis de Gènere de la Universitat de Valladolid, que ens va presentar una panoràmica històrica i teòrica sobre «Feminisme, ecologisme i ecofeminisme», que com sempre va aixecar un gran interès i debat i va obrir noves perspectives d'estudi i discussió per al futur de la nostra activitat.

La part de tallers es va dedicar aquesta vegada a la reflexió sobre la transversalització de la perspectiva de gènere en el tractament de les nostres activitats, per entendre i transformar la nostra realitat. Es van dividir en tres: comunicació, incidència social i cooperació. Com és habitual, es va trobar a faltar temps per al desenvolupament d'aquests tallers i cal continuar aquesta tasca a les zones territorials.

El diumenge va ser Teresa Burgui, periodista i experta en comunicació i cooperació, qui ens va ajudar en la reflexió sobre «Comunicar per transformar», parlant-nos sobre el repte d'aconseguir que la comunicació per part d'una organització de cooperació com ara la nostra cap al conjunt de la societat transmeti missatges.

A més d'aquestes activitats de treball, com en totes les assemblees, vam aprofitar les poques estones lliures per a les relacions entre les persones participants, el retrobament amb les ja conegudes i el sempre interessant acostament a les que vénen per primera vegada, així com amb les persones convidades que fan de ponents, amb les quals es va poder xerrar i comentar les seves experiències i punts de vista. Aquesta part de l'assemblea és tan important com les exposicions i debats, perquè ens aporta la relació personal que el dia a dia i la separació geografia impedeixen i que és tan important per a una organització com Entrepobles.

Finalment, aquest cop l'elecció de la Junta Directiva va ser un moment especial, ja que la nova candidatura incloïa un canvi en la Presidència de la nostra organització. Després de molts anys «donant la cara» per Entrepobles, Manuel Espinilla donava el relleu a la companya de l'organització territorial d'Alacant Carme Sala. Aquest canvi es va viure molt emotivament, tant per l'agraïment col·lectiu a en Manuel pels anys de dedicació a aquesta important responsabilitat (i pels que seguirà dedicant en altres responsabilitats), com pel suport a la Carmen per assumir-la en una època de grans reptes i esperances. ■

Entrepobles

ASÓCIATE Y COLABORA

«Es el momento de la verdadera solidaridad»

Boletín de suscripción al dorso

On trobar-nos:

DOMICILI SOCIAL: Pl. Ramon Berenguer el Gran 1, 3r 1a · 08002 Barcelona
T. 93 268 33 66 · F. 93 268 49 13 · www.pangea.org/epueblos · info@entrepueblos.org

ANDALUSIA

- ep.andalucia@entrepueblos.org
- Colectivo Diamantino García
C. Pozo 12 · 41657 Los Corrales

ARAGÓ

- Ap. 876 · 50080 Zaragoza

ASTÚRIES

- ep.asturies@entrepueblos.org

CASTELLA-LA MANXA

- Ap. 827 · 02080 Albacete

CASTELLA I LLEÓ

- epcyl@pangea.org
- ep.zamora@entrepueblos.org
- <http://entrepueblosvalladolid.wordpress.com>
- <http://entrepueblosburgos.wordpress.com>
- <http://entrepuebloszamora.wordpress.com>

CATALUNYA

- C. August 21, entl. 1a · 43003 Tarragona
- C. Raïers 13
25500 La Pobla de Segur (Lleida)
- Pl. Ramon Berenguer el Gran 1, 3r 1a
08002 Barcelona
- C. de l'Escorxador 19-21
08720 Vilafranca del Penedès

COMUNITAT DE MADRID

- ep.madrid@entrepueblos.org
- C. Atocha 91, 2º · 28012 Madrid

EUSKAL HERRIA

- herriarte@gmail.com

GALÍCIA

- Ap. 115 · 36800 Redondela

ILLES BALEARS

- C. Carne, 6 · 07701 Maó (Menorca)
- entrepoblesmallorca@yahoo.es

LA RIOJA

- Ap. 1.327 · 26080 Logroño

PAÍS VALENCIÀ

- alacant@entrepobles.org
- www.entrepoblesalacant.wordpress.com
- C. Sant Isidre 9 · 03803 Alcoi
- C. Eslava 123 · 03204 Elx
- C. Venezuela 1 · 03610 Petrer
- Paratge Sant Josep. C. Pipa 7
12600 Vall d'Uixó (Castelló)
- C. Cavite 44
46011 Valencia

REGIÓ MURCIANA

- Centro Social La Paz
C. Antonio Abellan s/n · 30006 Múrcia

Aportacions econòmiques

Banc Popular (0075) Oficina (0128) Núm. c.c. (83-0600501829) • Via Laietana 33 · 08003 Barcelona

Entrepobles - BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Sol·licitud d'ingrés com a soci/sòcia

Nom i cognoms .....

NIF* .....

Data de naixement .....

Adreça .....

C.P. .... Població .....

Telèfon .... Professió .....

Correu electrònic .....

Quota:

Entrepobles recomana fixar-la en el 0,7% del salari.

Les quotes s'incrementaran anualment segons l'IPC.

Quota anual 69 € o ..... €

Ordre de pagament per a l'entitat bancària

Banc / Caixa .....

CODI COMPTE CORRENT (C.C.C.)			
ENTITAT	SUCURSAL	D.C.	NÚM. DE COMPTE

Sol·licito que fins nou avís, carreguin al meu compte o llibreta els rebuts que periòdicament els presentarà a nom meu **Entrepobles**

Nom i cognoms .....

Adreça .....

C.P. .... Població .....

Firma

*NIF imprescindible per a desgravament en l'IRPF.

Avis legal: De conformitat amb el que estableix la llei orgànica 15/1999, de 13 de Desembre, de protecció de dades de caràcter personal, i la Llei 34/2002, d'11 de juliol, de serveis de la societat de la informació i de comerç electrònic, l'Associació Entrepobles/Entrepobles/Entrepobos/Herriarte garanteix la confidencialitat i seguretat en el tractament de les dades de caràcter personal, necessaris per poder formalitzar la inscripció com a soci/a. Es pot exercir el dret d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició mitjançant un correu electrònic a la bústia info@entrepueblos.org o per mitjà d'un escrit a: Associació Entrepobles - Plaza Ramón Berenguer El Gran 1, 3r 1a. 08002 Barcelona.